

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2024 r. – Węgry/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-486/24)

(C/2024/5088)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciel: M.Z. Fehér, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1083 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnych ram dla usług medialnych na rynku wewnętrznym i zmiany dyrektywy 2010/13/UE⁽¹⁾ lub

tytułem ewentualnym

— stwierdzenie nieważności następujących przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1083:

— artykuł 2 pkt 3 i art. 5;

— artykuł 2 pkt 20 i art. 4;

— artykuł 6;

— artykuł 7;

— przepisy dotyczące Europejskiej Rady Usług Medialnych;

— artykuły 21–23 oraz

— artykuł 2 pkt 19 i art. 25.

oraz

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy, oparty na niewłaściwym charakterze podstawy prawnej rozporządzenia i braku właściwej podstawy prawnej

Usługi medialne regulowane rozporządzeniem mają charakter zarówno kulturalny, jak i gospodarczy, lecz w rozporządzeniu faktycznie nie uregulowano aspektów gospodarczych tych usług. Rozporządzenie zawiera przepisy objęte dziedziną, w odniesieniu do której Unia posiada zgodnie z art. 6 lit. c) i art. 167 ust. 5 TFUE uprawnienia do harmonizowania i uzupełniania, a zatem nie można uznać, iż art. 114 TFUE stanowi właściwą podstawę prawną. Rzeczywistym głównym celem rozporządzenia jest wspieranie podstawowych wartości Unii – demokracji i praworządności – poprzez propagowanie swobody i pluralizmu mediów, do czego art. 114 TFUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej. Nawet gdyby utworzenie wewnętrznego rynku usług medialnych było głównym celem lub najważniejszym z celów regulacyjnych, do których osiągnięcia zmierza rozporządzenie, z rozporządzenia nie można wywnioskować, jakie są przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, których usunięcie ma ono na celu. Rozbieżności między uregulowaniami krajowymi nie stanowią same w sobie uzasadnienia dla stosowania art. 114 TFUE. Brak właściwej podstawy prawnej jest oczywisty, jeśli chodzi o zawarte

⁽¹⁾ Dz.U. 1083, L 2024, 17.4.2024.

w rozporządzeniu przepisy dotyczące kwestii bezpieczeństwa narodowego i kwestii karnych, w odniesieniu do których Unia nie ma zwykłych kompetencji legislacyjnych, na podstawie których rozporządzenie mogłoby być dopuszczalne. Same z siebie przepisy ustanowione w rozporządzeniu regulują dziedzinę – a tym samym powodują dodatkowe możliwości regulacyjne – w odniesieniu do której państwa członkowskie nie przyznały kompetencji Unii w rozumieniu art. 4 TUE. Jest tak w odniesieniu do aspektów usług medialnych innych niż gospodarcze, publikacji prasowych i ich skutków w związku z utrzymaniem porządku publicznego oraz ochroną bezpieczeństwa narodowego. Rozporządzenie wiąże się w szczególności z ingerencją w wyłączne kompetencje państw członkowskich dotyczące bezpieczeństwa narodowego, co stanowi naruszenie art. 4 TUE.

Zarzut drugi, oparty na okoliczności, że rozporządzenie jest sprzeczne z art. 4 ust. 1 i 2 TUE oraz w związku z tym z art. 5 TUE i z zasadami pomocniczości i proporcjonalności

W rozporządzeniu unormowano kwestie, które mogą być regulowane, a nawet są już odpowiednio uregulowane na poziomie centralnym, regionalnym lub lokalnym państw członkowskich, skutkiem czego nie mogą zostać wdrożone na poziomie Unii ze względu na zasięg lub skutki planowanego działania i pozbawiono państwa członkowskie ich kompetencji w różnych dziedzinach. Ponadto, w odróżnieniu od formy prawnej dyrektywy, forma prawna rozporządzenia wyklucza możliwość regulacji przez państwa członkowskie i pozwala jedynie na przyjęcie bardziej rygorystycznych przepisów, co narusza tym samym zasady pomocniczości i proporcjonalności.

Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu zasad pewności prawa i jasności przepisów prawnych, uznanych za zasady ogólne prawa Unii

Podstawowe pojęcia użyte w rozporządzeniu w części nie są zdefiniowane, a w części również nie mogą być przedmiotem jednolitej definicji, i z tego powodu nie są zdadne, by uzasadniać oceny i środki, jakie mogą być dokonywane lub przyjmowane na podstawie rozporządzenia lub by umożliwić państwom członkowskim zidentyfikowanie na jego podstawie, z konieczną pewnością, czego oczekuje się od nich w odniesieniu do ich porządków prawnych lub funkcjonowania ich organów. Podobnie różne konkretne przepisy rozporządzenia, zarówno indywidualnie jak i łącznie, wiążą się z tak wysokim natężeniem braku pewności prawa w odniesieniu do stosowania rozporządzenia, że stanowią naruszenie ogólnych zasad prawa Unii: pewności prawa i jasności przepisów prawnych oraz powodują w konsekwencji brak pewności prawa w odniesieniu do procedur państw członkowskich w szczególności w odniesieniu do postępowań karnych.

Zarzut czwarty, dotyczący stwierdzenia nieważności art. 2 ust. 3 i art. 5 rozporządzenia

Artykuł 2 ust. 3 i art. 5 rozporządzenia są sprzeczne z art. 5 TUE oraz z art. 153 ust. 1 i art. 167 ust. 5 TFUE i z Protokołem nr 29 załączonym do traktatów oraz nie odpowiadają wymogom jasności przepisów prawnych i pewności prawa.

Zarzut piąty, dotyczący stwierdzenia nieważności art. 2 pkt 20 i art. 4 rozporządzenia

Artykuł 2 pkt 20 i art. 4 rozporządzenia są sprzeczne z art. 4 TUE ust. 1 i 2, z art. 5 TUE oraz z art. 82, 83 i z art. 167 ust. 5 TFUE oraz nie odpowiadają wymogom pewności prawa.

Zarzut szósty, dotyczący stwierdzenia nieważności art. 6 rozporządzenia

Artykuł 6 rozporządzenia jest sprzeczny z art. 5 TUE i z art. 56 i 167 ust. 5 TFUE, oraz narusza zasady proporcjonalności, jasności przepisów prawnych i pewności prawa.

Zarzut siódmy, dotyczący stwierdzenia nieważności art. 7 rozporządzenia

Artykuł 7 rozporządzenia narusza zasadę proporcjonalności zapisaną w art. 5 TUE i nie odpowiada wymogom pewności prawa.

Zarzut ósmy, dotyczący stwierdzenia nieważności przepisów odnoszących się do Europejskiej Rady Usług Medialnych

Przepisy rozporządzenia odnoszące się do Europejskiej Rady Usług Medialnych są sprzeczne z art. 5 TUE i z art. 167 ust. 5 TFUE oraz naruszają zasadę proporcjonalności.

Zarzut dziewiąty, dotyczący stwierdzenia nieważności art. 21–23 rozporządzenia

Artykuły 21–23 rozporządzenia są sprzeczne z art. 5 TUE oraz z art. 63 i art. 167 ust. 5 TFUE, a także naruszają zasady pomocniczości i proporcjonalności oraz jasności przepisów prawnych i pewności prawa.

Zarzut dziesiąty, dotyczący stwierdzenia nieważności art. 2 pkt 19 i art. 25 rozporządzenia

Artykuł 25 rozporządzenia jest sprzeczny z art. 5 TUE i narusza zasady pomocniczości i proporcjonalności oraz jasności przepisów prawnych i pewności prawa.
